

Středoafriická republika

Cestopis Jiřího Svobody z roku 1985

po stopách jürgena šulce

přece znáte pana jürgena šulce řek mi ten celnig hnet jak sem fkročil na území středoafriické republiky u vesničky bémal a vet mne dál do malí polorospadlí chajdy což mňela bejt celnice, je to přece váž brácha.

vešel sem dovnitř set sem si na malou stoličku a rozhlížel sem se kolem, bila to zrovna taková celnice jaká je na fšech africkejch hranicích strohá chude vibavená ze starim poškrábaným stolem a z rozvrzanou židlí, podlaha bila s udusaný hlíny a nat stolem visela polička s knihama a lejstrama. takovejch celnic sem prošel za posledních několik mňesíců desítki. ten úřednik si stoupnul na špičce a zezhora s poslední přihrátki vitách s tý poličce vodřenou a zaprášenou knihu, votfoug z ní prach položil jí na stůl a ukázal na její štítek, bil to seznam fšech neafričanů kerí gdy překročili tendle úseg hranice mezi Čadem a středoafriickou republikou, nepřestával sem na toho celnika udiveňe zírat.

tady povídá ten unyformovanej ouřada a rozevřel deski tý knihy a ukázal na poslední záznam ve sloupku. naklonil sem se poňekut nat stůl abich si to moch lepší přečíst a fakt bila to pravda: nejakej pan jürgen šulc národnost německá spůsob dopravi pěšmo přešel hranici dne desátýho listopadu roku tisíc devěcet osumdesát jedna, podival sem se znova na toho chlapa a přemejšlel sem vo tom co s tím mám co společnýho. aha došlo mi to dyš sem pak pot to jürgenovo méno zanes sví vlasní. mezi jeho a mim ménem nebil totiš nigdo další a psal se rok tisící devítistej osumdesátej pátej.

nojo pan jürgen šulc řek sem a celník tu knihu zaklap a vopatrňe jí jako cenej předmňet uložil spátke do police, to je uš víc než tři roki. to sem f pěkný prdeli pomisllel sem si.

ten celník se pousmál a dal mi do pasu razítke a blahovolňe mňe propustil, višel sem přet tu chatrč a podle mapi sem zjistil že sem dvacet kiláků vot první solidňejší pohraniční vesnice a že tu vzdálenost budu muset udelat po svejch. v dohledu nebil apsolutňe žádný vozidlo.

našťestí sem narazil na jednoho chlápka kerej dělal tutěš cestu a kerej věďel vo skratce kerá tu vzdálenost skracovala vo polovinu, pochodovali sme zarostlou steskou a romantyckou džunglí a párkrát sme se museli prosekávát lijanovitejma haluzema. taki sme se brodili potokama.

došli sme do vesnice a ten chlap mňe přectavil náčelníkovi. bil voblečenej v dlouhim afriickim kaftanu a vřele mňe přivítal a voznámil mi že má pro mňe práznou chatrč f kerí mužů bidlet jag dlouho chci a že sem jeho a vlasňe celí tý fsi hostem, pak mi k tý chajďe zavet dal mi tam na stůl malí vopčerstvení ve formňe tropickího ovoce a poznamenal že poslední uživatel toho obidlí nejakej pan jürgen tu bidlel štrnácd dní. musel sem se tomu zasmát.

hodil sem si baťoch na hliňenou podlahu vopčerstvil se čerstvě natrhaným ovocem a vidal sem se na vobhlítku tý vesnice, pánové řeknu vám že to bila pohátková obec. chajdičky z rákosu a bambusu bili bezvadňe a s fkusem rozhozený po džungli a tropickim lese a jejich špičatý stříšky vikukovali s tý zeleňe jako trpasličí kloboučky. ženckí u vohniště něco kuchtili a děfčátka u vihlobenejch kmenů tloukli palicí ten jejich nezbitnej kořen, idylka jako v ráji.

došel sem k jediný kamený budově kerá se tam viskitovala a kerá bila hospoda i vopchot v jednom a

náčelník mne pozval dál a nabídnul mi pivo. u stolu se povalovalo pár černochů na poličkách spoří zboží a mne napadlo že to pivo a ty potraviny sem musí něgdo přivážet, a dyš to sem něgdo přivází tak to musí bejt nákladák kerej bi moch sebou na spáteční cestě vzít čekajícího stopaře.

napil sem se trochu toho čajovitýho témněř lihuprostýho piva a zeptal sem se na to šéfa. samozřejmně řek von zej tra přijedou z novou várkou, vodvezou tě až do bosangoji. stopadesát kilákú.

znova sem se napil a to šéfovo zej tra sem vzal z rezervou. jürgen tu přece strávil dvě neděle. dyš to dobře dopadne za takovejch pět až sedům dní bich vocuť moch vipadnout. za tři dni se na silnici vobjevil starej polorospadlej nákladák, veškeří obivatelstvo tý fsi se dostavilo na malou návěs abi provedlo uvítačku. s kabiny viles šofér ménem pijér a ze fšema tema lidma si potřás rukou, pak se zastavil u mne a já sem mu visvětlil vo co kráčelo, neboj se řek von a jeho drška se rosšklebila do simpatyckího úsměvu. složim tady to pivo a hodim tě do bosangoji. sto padesát kilákú.

v duchu sem se zaradoval a zatím co závoznig házel do krámu basi piva pijér pozval náčelníka a pár lidí do hospody k malí oslavě, dyš nastal čas vodjezdu ze fšema sem se rozloučil a set si do kabiny vedle pijéra. řeknu vám že nákladák mňel co dělat abi se rozjel.

asi po pěti kilákách se pijér zastavil u jedný polorospadlí chajdy a vihodil tam několig bas piva. to se pak vopakovalo asi desetkrát a každý to vihození tich baz bil důvot k malí voslavě za účasti lokálního obivatelstva. bili sme fšichni mírně štátý a k večeru ten pijér navrch že mne zaveze k sobě a že mne přectaví sví žeňe a dětem. co sem mňel dělat?

druhej den se to vopakovalo. pánové mi sme za ty dva dni ujeli jen asi třicet kilákú. na konci cesty mi pijér pozval ke sví další žeňe a dětem v další vesnici. doufám že máš ešte třetí ženu f tý bosangoji řek sem ze srandy pijérovi a nákladák mne bezvadným způsobem nadhazoval na sici bes pér jak si to sral přez hlubokí díri. jak to víš votočil se po mne pijér. nojo jürgen to ti musel říct jürgen.

dojeli sme do opce ménem bébourá a bili sme stopnutý fízlem. bil to chlap visokej jako velblout mňel přez rameno přehozenej automat a kolem boků pás s patronama. přistoupil k našemu vokínku upřeňe se na mne podival a požádal mne vo pas.

chibí vám tam razítko řek ten černej dábel dyš prolisoval muj cestovní dokument, razítko pohraničního policejního komisařství, je mi líto ale musíte se pro něj vrátit, je to f tý první hraniční opci krs kerou ste musel projet. pánové řeknu vám že sem se bezmocně zhroutil do toho pijéroviho visezenýho sicu a nebil sem schopnej slova, apsolvovat tu cestu znova? a jak? začal sem toho policajta prosit abi mi to razítko votpustil ale von bil nevoblomnej a nedalo se s nim apsolutně mluvit, motór nákladáku si to bezelstně vrčel a já sem se díval tomu chlapovi do vobličeje a přemejšlel sem jak s toho viplout. jeho ksichd bil tvrdej a nehibnej muj témněř pokritej slzama. mislel sem že si hodim mašli, najednou sem dostal vnuknutí.

no řek sem a utřel sem si s čela kapičky potu. důvot pro kerej sem si nenechal ten svůj pas vorazítkovat je ten že jürgen šulc mi řeg že je to zbitečný.

pánové vi mi to nebudete věřit ale ten policajckej potčlověk ten chrochtající debil se najednou narovnal a jeho černá drška se rosšklebila do úsmněvu a celej jeho ksicht se rozjařil a von mne vzal za ruce a začal mi s nima třást a začal se řehtat a já sem na něj udiveňe zíral a ten černoch s tím řehotem nepřestával a mne už boleli ruce vot toho jak mi je tisknul ve svejch pařátech, začal sem se smát taki.

dyš sme si vzájemně zdelili nejnovější novinki vo našem společným příteli dyš sme se dostatečně vismáli a dyš sme provlažili hrdlo párem flaštiček toho pijéroviho nechutnýho teplího piva potřásli sme si zase vzájemně rukama a rozloučili sme se razítko nerazítko. pijér tam hodil jedničku auto virazilo

mocným skokem fpřet a smňející se zelenáč nám mizel z dohledu, dyš sme dojeli na jednu křižovátku pijér mi voznámil že se hned vrátí jen co si bleskově zajede k nákejm známejm. nedal sem uš na jeho řeči vistoupil sem a za púl hodiny mi u nohou zabrzdila zaprášená dodáfka z nákim vládnim úředníkem kerej to švihal do ty bosangoji. hodil sem si baťoch dozadu usadil sem se vedle něj a von mi řeg že v bosangoji budeme za tři hodiny. je to jen sto padesát kilákú dodal a prdnul tam richlost.

dodávka se rozjela a krajina středoafriická republiky se kolem nás začla pohibovat a slunce nám bezohledně pražilo do tváří. ten úředník se najednou na mňe upřeňe zadíval jakobi se na něco rospomínal a potom z ničeno nic řek: víte přet pár lety sem tady na tom místě vzal taki jednoho stopaře, vipadal zrovna tak jako vi ...

#

musel sem zajed do hlavního mňesta tý republiky do bangi pro noví kamerunckí vízum a doprava se za tou bosangoou poňekud zvěčila i dyš to nebilo nic ekstrovního a já sem jel z jedním šoférem kerej mi viprávěl jak tady před lety vládnul chlap ménem bokasa kerej bil desnej kruťas kerej jakmile zjistil že ňegdo proti ňemu ňeco má tag ho dal bez milosti popravít nebo veřejňe na námňestí utlouct a často to utloukání prováděl vlasní rukou a dyš prej náki školní dítka jednou protestovali proti jeho nařízení že si maji kupovat unyformi z jeho vlasní fabriki tak je za asistence armádního vojska osobňe postřílel a auto se kodrcalo zanedbanou silnicí a mýjelo chudý a vihublí vesničany kerí vikopávali na poli búraki a já sem přemejšlel vo tom jak je to možný že ten chlap prováděl takoví brutality proti svejm vlasnim lidem ale ten šofér řeg že ten bokasa nebilo duševňe scela normální a dodal že francouzí ani jiný bílí kolonyzátoři bi si todle nigdy nedovolili a vindal s pitliku náki cukroví a galantňe mi ho nabít a já sem si ho rozbalil a vicucával sem náruživě jeho slatkost a uvědomoval sem si že projíždím nejchučíma africkéjma voblastma jednim z nejubožejších africkéjch států a šofér si taki vibalil jeden bombónek a taki si ho rozbalil a cucal ho a já sem se ho zeptal jak to bilo s tim bokasou dál a von řeg že vrchol jeho šílenctví bil dyš se v roce sedumdesát sedům sám prohlásil císařem dyš se sám korunoval na fšemocnýho imperátora státu středoafriická republika a to s takovou pompou a vístředností že na to prasknul celoroční rozpočet tý chudý republiky a dodal že část těch prachů bila dodaná francijí kerá tu jeho korunovací votsouhlasila a ten novopečenej císař s celou svou rodinou kerá v sobě zahrnovala asi pětet nebo kolik jeho vlasních dětí uspořádali hostinu na kerou bili dovežený nejdraší pamlski s celího světa a já sem tomu nechťel věřit a podle cesty nás jedna vichrtlá žencká prosila vo almužmu a mi sme se blížili k tomu mňestu bangi a já sem chťel vědět jak to s tim císařem dopadlo ale šofér uš vo ňem nemluvil a hledel si jízdý a vo ňčem jakobi přemejšlel a já sem bil rád že ten bokasa uš je věc minulosti a vitach sem si s chlebníku pár banánu a voloupal sem si je a začal je kousat no a nes sem je dojet tak ten šofér řek tak sme na místě a já sem se podíval z vokna do jakí díri sem se to zase dostal.



ale řeknu vám pánové že to bangi bilo docela příjemný hlavní mňesto plný vojska kerý si vás ofšem jako turisty nevšimalo a já sem viles s kabiny na světlo boží a šel sem pomalu na ten kamerunckej konzulát ale tam mi k mimu překvapení řekli že k tomu abich vod nich dostal vízum do kamerúnu bich tu musel bejt přihlášenej jako rezident ale já sem je pag za pomoci kanackího vislanectví voblomil a to vízum sem vod nich dostal.

From:

<http://cesty.in/> - **Cestovatelské stránky**

Permanent link:

http://cesty.in/stredoafricka_republika

Last update: **2020/10/09 23:14**

